

Gradsko Kazalište Marina Držića

Kovačka 1
20000 Dubrovnik

Dubrovnik, 8. veljače 2017. godine

Na temelju odredbi Zakona o upravljanju javnim ustanovama u kulturi (Narodne novine br. 96/01), te članka 34. Statuta Gradskog kazališta Marina Držića, od strane Kazališnog vijeća Gradskog Kazališta Marina Držića, na današnji dan donosi se

ODLUKA

temeljem koje se prihvaća Izvješće o radu za 2016. godinu ravnatelja Kazališta Marina Držića, Ante Vlahinića (u prilogu).

Ur.broj: 8/3-17

Predsjednik Kazališnog vijeća
Gradskog Kazališta Marina Držića

Marin Gozze

Dostavlja se:
Ured za kulturu Grada Dubrovnika
Računovodstvo
Pismohrana

KAZALIŠTE MARINA DRŽIĆA

Programsko izvješće za godinu 2016.

U kalendarskoj godini 2016. na programu Kazališta Marina Držića kao glavne projekte treba izdvojiti četiri naslova unutar premijernog dijela programa i Dubrovnik Art Forum – dani ruske kulture, organiziran u festivalskoj formi. Uz to KMD je na svom programu imalo, naravno, i repriziranje premijernih naslova iz prethodnih kalendarskih godina, niz gostovanja drugih kazališta, zatim koncertni i izložbeni program, predstavljanje knjiga, filozofsku tribinu i cijeli niz događanja koje je KMD ugostilo i potpomoglo na razne načine.

Prvi naslov, s premijerom održanom 19.1.2016., bila je dječja predstava međunarodno prevedene i nagrađene autorice iz Splita Olje Savičević Ivančević - "**Legenda o beskrajnom moru**", u režiji mladog splitskog redatelja Ivana Plazibata. Navesti ćemo dio kritike iz pera Davora Mojaša:

Jedini premijerni naslov namijenjen najmlađoj publici dubrovačkog profesionalnog kazališta slijedi ovosezonsku praksu repertoarnog inzistiranja i posezanja za dramskim pismom hrvatskih autora ili dramatizacijama njihovih romana. Tako je, dosluhno tom konceptu, za ovu dubrovačku ciljanu prigodu odabrana kazališna priča Olje Savičević Ivančević Legenda o beskrajnom moru. Na tragu priče Lewisa Carolla, Olja Savičević Ivančević Alisinu Zemlju čudesa prepoznaje kao Beskrajno more koje djevojčici Čiopi služi za plov maštom, snovima, dječjim zaigranostima i fantastičnim avanturama u kojima sudjeluje i njen susjed Kapetan Đivo. Njegova lula koja pamti i ne zaboravlja pomorske priče otvara im tajne mora, svijet ostavljenih mornara, izgubljenih brodolomaca, umirovljenih gusara, pomoraca, morskih čudovišta i karizmatičnih admirala okupljenih u njihovom utočištu i sastajalištu u baru znakovitog naziva Na dnu mora.

Jednostavno je to ispričana kazališna priča u kojoj redatelj Ivan Plazibat, kojemu je ovo prva umjetnička suradnja s Kazalištem Marina Držića, uredno slaže, ritmizira i razigrava odabrane slike i ponuđene i izmaštane prizore nepretencioznih mogućih zahtjevnijih priziva. Uprizorena priča, odabrana tema pa i preuzeti motivi možda su tražili i zahtjevniju produkciju širih i redateljskih rješenja i likovnih pa onda i brojniji glumački saziv, no i ovako

složena predstava jednostavnog koncepta i nužnih zornosti ima dovoljno pokrića i opravdanja. Ona računa na jednostavnost i izravnost. Odjek kod publike koja će lako razabrati odnose likova, poetske zaigranosti i osjetiti pouke. Poziv je to za maštoviti plov tajnama morskog plavetnila i fantastičnim svijetom morskih dubina. To je i najveća vrijednost predstave koju prati čist i logičan redateljski rukopis koji vodi računa o uzrastu kojem je predstava namijenjena s, ponekad predvidljivim, ali i dovoljno poticajnim epizodama ove kazališne morske legende Olje Savičević Ivančević.

Funkcionalna, jednostavna i za igranje podatna scenografija Ozrena Bakotića, koja je i paluba broda i morsko dno i kopno, zorni kostimi Petre Dančević, glazba Paole Dražić Zekić (s mandolinskim i gitarskim fragmentima Darija Čaglja i glazbenim brojem na klaviru Tea Martinovića), duhovito koreografirani prizori Damira Klemenića u funkciji su odabranog redateljskog koncepta koji odiše upravo njihovim zajedničkim umjetničkim suglasjima i sudjelovanjima. Jednako tako, svoj prinos dali su i glumci, posebno dječje zaigrana, duhovita, vesela i motivirajuća Nika Burđelez (djevojčica Čiopa) koja daje ton predstavi i pokreće tragove priča, raspoloženi barmen (Suha krpa na dnu mora) Edi Jertec, razigrani mornari Zdeslav Čotić (Bova) i Hrvoje Sebastijan (Lanterna), pomalo rezignirani Frane Perišin (Kapetan Đivo, Admiral Dizgracija) i dječak Bojan Beribaka (Pjero Marinero). Legenda o beskrajnom moru je predstava koja računa na raspoloženu publiku i dječju maštu koja, u njezinoj imaginiranoj sanjarnici, prepoznaje more kao povod i ishod plova snovima. Itekako u dosluhu s podnebljem u kojem je Legenda o beskrajnom moru uprizorena.

U godini u kojoj se obilježavala 400. obljetnica smrti Williama Shakespearea bilo je prirodno a bivši dubrovačka kazališna kuća gotovo bi se moglo reći i obavezno, obilježiti je na dostojan način. Za naslov je odabran "**Macbeth**". Možda ni jedno klasično dramsko djelo u svojoj dramaturškoj i poetskoj strukturi ne sadrži tolike zagonetke kao što je to slučaj sa Shakespeareovim Macbethom. Pod zagonetkama podrazumijevam ponajprije one prizore, dijelove prizora ili čak samo nagovještaje, što svojom prirodom nadmašuju ljudsko iskustvo (na primjer, pojava duha u Hamletu, vještice u Macbethu), a ipak posjeduju punu dramaturšku realnost unutar svijeta drame. Djela grčkih klasika, Eshila, Sofokla, Euripida; Shakespeareove velike tragedije, Molièreov Don Juan, nekoliko dramskih „snoviđenja“ kasnoga Strindberga, Pirandellovih Šest lica..., Beckettove drame ili Frischova Igra biografijom, satkane su na sličnim filozofskim, ljudskim i političkim zagonetkama. Pred njima redatelj stoji kao Edip pred Sfingom. One mu se ukazuju kao šifre koje mora razotkriti, pitanja na koja mora odgovoriti, otkrivajući njihov skriveni smisao i značenje. Macbeth, znatno više nego druga

dramska djela, nosi u sebi takve filozofske i političke zagonetke ne samo kao spletove pojedinih prizora, nego kao dramaturške konstante što se podjednako protežu kroz gotovo sve prizore. Shakespeare-mislilac, koji je u Hamletu izveo na scenu kvartet filozofa otvoreno ispitujući gnoseološke granice subjekta, u Macbethu ih namjerno prikriva, praveći se pred kraljem Jamesom da ispod koprene teških zlodjela ne ispituje narav praktičnoga uma, tj. samu narav njegove i svake buduće politike.

Macbeth je, u konačnici, a s tim se ušlo i u početak rada, bio iznimno zahtjevan i složen projekt, moglo bi se reći na samom rubu produkcijskih mogućnosti KMD i sama činjenica da se takva vrsta produkcije uspjela postaviti na scenu KMD može biti na ponos i čast kuće i svih ljudi koji su u njoj sudjelovali. Kao i u gotovo svim naslovima iz prethodnih sezona bilo je nužno angažirati i određeni broj gostujućih glumaca – ovoga puta bili su to Bruna Bebić, prvakinja splitskog HNK-a, Zlatko Ožbolt te Ljubo Zečević, dugogodišnji glumci Gradskog kazališta "Komedija" iz Zagreba, ali i Bojan Beribaka, glumac mostarskog HNK s mostarskom i dubrovačkom adresom, te Nikola Sekulo, mladi dubrovački glumac s diplomom splitske umjetničke akademije koji se trenutno nalazi na doškolovanju na prestižnoj njujorškoj glumačkoj školi. U svakom slučaju produkcija koja je potvrdila da je KMD u stanju producirati prilično tehnički i zahtjevne predstave.

Sljedeći naslov iz premijerne produkcije bile su "**Bjegunke**" Pierrea Palmadea i Christopa Duthurona u režiji Nenni Delmestre s doajenkom hrvatskog glumišta Milkom Podrug Kokotović i nacionalnom prvakinjom splitskog HNK Ksenijom Prohaskom, s premijerom 30.9.2016.

Marina Zec – Miović u svojoj kritici napisala je: *Komedija Bjugunke (Fugueses) prvi put postavljena je u pariškom kazalištu Teatro Varietes de Paris, osnovanom 1807 godine na Boulevardu Montmartre (a čiji je umjetnički direktor trinaest godina bio i Jean-Paul Belmondo), 2007 godine u režiji Christophea Duthrona, uz Pierra Palmadea i autora komedije. Pisana za dvije vrhunske francuske glumice, Linu Renaud i Muriel Robin, dva su svestrana autora ovom prvom francuskom kazališnom road-komedijom ostvarila izniman uspjeh, čije je televizijsko prenošenje 2008 godine gledalo više od osam milijuna gledatelja, a predstava je i nagrađena brojnim kazališnim nagradama. U prijevodu Dore Slakoper Bjugunke su prvi put u Hrvatskoj premijerno izvedene u Kazalištu Marina Držića u režiji Nenni Delmestre na otvaranju nove kazališne sezone 30. rujna. Redateljica Nenni Delmestre, poštujući žanr dramskog štiva, svoje je Bjugunke na velikoj sceni Kazališta Marina Držića svojstvenim redateljskim rukopisom postavila svježije i maštovito, a svojim naizgled*

neprimjetnim didaskalijama čvrsto je i precizno odredila pravi ritam i tempo zbivanja na sceni. Uz veliku pomoć scenografkinje, kostimografkinje i autorice izbora glazbe Line Vengoecheae i oblikovatelja svjetla Zorana Mihanovića, koji su scenu obojali svim daljijim nijansama, Nenni Delmestre je svojevrsnom patchwork tehnikom sjajno i bešavno spojila devet scena u kojima se nalaze protagonistice komedije: na autocesti, pod zvijezdama, na farmi, mostu, groblju, u kući, zatvoru, na rastanku i na kraju u zajedničkom domu, proizašlih iz slučajnog susreta dvije bjegunke, u zaokruženi i nježni kazališni zapit o prijateljstvu. A dvije su izvanredne glumice – Milka Podrug Kokotović kao Vanda, koja bježi iz staračkog doma Dalija, i Ksenija Prohaska u ulozi Ivane, koja bježi iz kuće na osamnaesti rođendan svoje kćeri – posve podale svojim dramskim likovima stvarajući snažne osobnosti koji postupno scenski otkopavaju svoje samoće. U potrazi za drugim, za puninom života koja im je potrebna unatoč punim kućama iz kojih odlaze, i Vanda i Ivana, i Milka i Ksenija, ravnopravno su se izmjenjivale u svojim glumačkim umijećima i izričajima, u kojima se postupno gubila granica i u godinama i u karakterima Vande i Ivane. Od pobune koju Vanda oduvijek živi do pobune koju Ivana tek upoznaje uvjerljivo su se upoznavale i prepoznavale. Doista impresivna igra koja je slučajni susret dva izbjegla različita ljudska bića na autocesti scene Kazališta Marina Držića učinila mjestom istinski mogućeg pravog prijateljstva, nizom komičnih situacija koje izazivaju snažne emocije.

Bjegunke su mala nepretenciozna komedija koja je redateljskom impostacijom i glumačkom kreacijom upravo zbog nepretencioznosti rezultirala vrsnošću koja nadilazi (samo)zadanu veličinu. Riječ je o velikom kazališnom biseru malog dubrovačkog autorskog tima koji publiku danas dodiruje upravo tamo gdje je boli. U praznini vlastite svakodnevice...

Bjegunke s velikim uspjehom igraju na matičnoj sceni, a zasad su dobile pozive gostovati na scenama Splita, Zadra, Mostara, Zagreba i Rijeke, od čega se, zbog nažalost privremenih zdravstvenih razloga, uspjelo realizirati jedino gostovanje u Splitu, ali već od jeseni 2017. u planu su ostala gostovanja.

Nedugo nakon Bjugunki, 21.10.2016., održana je premijera predstave "Švedska šibica", A.P. Čehova, u režiji gosta iz Rusije, mladog moskovskog redatelja Denisa Azarova.

Anton Pavlovič Čehov veliki je ruski pisac, dramaturg, akademik, liječnik po zanimanju. Mnoga su njegova djela postala klasici svjetske književnosti, a drame su mu postavljane po kazalištima cijeloga svijeta. Iako pripadaju zlatnom fondu ruske književnosti, stranoj su publici manje poznate njegove pripovijetke i novele prožete humorom i blagom ironijom, čiji

su junaci obični, neprimjetni ljudi. No upravo te prosječne, neprimjetne živote Čehov opisuje s tugom i ljubavlju.

Anton Pavlovič proživio je kratak, ali bogat život. Budući da je postao slavan pisac, napustio je medicinu, a u mladosti je otišao na putovanje praćeno opasnostima i gubicima, na otok Sahalin,

kako bi opisao svakodnevicu i običaje tog predjela na koji je i Bog bio zaboravio. Upravo je tamo obolio od neizlječive bolesti – plućne tuberkuloze koja je i uzrokom njegove prerane smrti.

Kriminalistička priča “Švedska šibica”, kako ju je žanrovski odredio sam autor, napisana je 1883. godine, a radnjom prati istragu ubojstva. Iza tog “kriminalističkog” sižea krije se tjeskoba i dosada ljudi koji žive u zabitom gradiću gdje se nikad ništa ne događa. Tako da bilo kakav događaj, a tim više ubojstvo, unosi u njihove živote buru emocija i nada kojima nije suđeno da se ostvare.

Marina Miović Zec zapisala je: *Čehovljev pištolj precizno je opalio u Kazalištu Marina Držića premijernom izvedbom njegove krimi-komedije, kako je sam nazivao pripovijetku Švedska šibica obogaćene adaptacijskim i dramaturškim intervencijama Olge Nikiforove, koja je ruskoj pripovijetci nastaloj krajem 19. stoljeća dodala natruhe svjetskih i europskih zbivanja, kao i niz lokalnih pritajenih fobija, i ostvarila suvremeno kazališno štivo. U kojem se Anton Pavlovič Čehov danas na daskama Kazališta Marina Držića i ovom svojom malom pripovijetkom otkriva kao veliki kazališni pisac koji se zahvaljujući umješnosti autora predstave i izvedbi dubrovačkog kazališnog ansambla činio našim sugrađaninom i suvremenikom.*

Kazališnom impostacijom pripovijetke o jednoj šibici, švedskoj doduše, koja je izvor zapleta priče, ruski autorski tim na dubrovačkoj kazališnoj sceni razotkrio se kao izvanredni avangardni kazališni slušatelj Čehova pa je njihov kazališni zakorak u onodobno Čehovljevo novo jednako uvjerljivo prodiralo i u naše novo. U gledanju istog, u kojem nema ništa novo. Sve je naprosto isto. I ljudi i njihova priroda koju je Čehov, taj najveći ruski pripovjedač koji je napisao više od šesto pripovjedačkih formi i sedamnaest drama, gotovo novinarski bilježio u svojim pripovijetkama upućujući samo imenom ili statusnim položajem likova na njihovu svekoliku važnost. Važnost koju ne stavlja u kontekst političkih ili vjerskih odnosa vremena u kojem jest nego ih jednostavno ocrta i pita se zašto i kako to što jest doista i jest tako presudno važno u tako maloj sredini kao što je svijet u kojem se i svijet zrcali kroz malenost

čovjeka koji ga oblikuje. Podsmjehom, ironičnim osmjehom, Čehov secira ljudsku prirodu, rusku malograđanštinu i građanštinu u kojoj se ljudi ujedanjuju tek u svojim mržnjama.

Pomno gradeći priču nizom detalja, bez nepotrebnih opisa ili psiholoških utemeljenja postupaka likova, Čehov je svoju Švedsku šibicu izgradio kao napeticu čiji likovi u malom provincijskom ruskom gradu razrješavaju navodno ubojstvo u potrazi za vlasnikom šibice kao krunskim dokazom o počinitelju ubojstva. Kako potraga više odmiče sve se više razotkrivaju glavni likovi priče koja razgolićuje lažni moral i lažne vrijednosti koje žive stanovnici gradića. Ruski je autorski tim, koji je nakon Kunčevićeva Višnjika 1983. ponovo doveo Čehova na dubrovačke kazališne daske tu malu pripovijetku, krimi komediju, u petak 21. listopada premijerno postavio na scenu Kazališta Marina Držica poštujući želju Antoša Čehontea, kao smiješnu stranu tužne nam stvarnosti.

Redatelj Dennis Azarov uz svekoliku pomoć dramaturginje i koautorice teksta Olge Nikiforove posve se prepustilo Čehovljevoj misli da je pri kazališnom izvođenju njegova djela jednako važan redatelj koliko i glumac, pa se u toj od autora mu danoj slobodi igrao i razigrao pripovijetkom o jednoj šibici koja prokazuje i ukazuje na svu bijedu provincijalnog, beznačajnog mjesta, čiju dušu tvore za onodobno rusko provincijalno društvo tipični likovi. Malo plemića, više činovnika, istražitelja i sluga – i malograđanska se besmislena stvarnost može uznemiriti potragom za značajem i smislom istražujući tuđe živote. Izloženi podsmjehu našli su se licemjerje, provincijska kvazi-inteligencija, melodramatski ljubavni zanos i neostvarene ambicije. Označivši i doznačivši glumačkom ansamblu prostor igre, vrsno ga vodeći Čehovljevom pripovijetkom, preciznim je redateljskim izračunom tempa i ritma radnje glumcima otvorio prostore za sjajne interpretacije. Iako je riječ o minijaturama ansambl je Kazališta Marina Držića zajedno s Romanom Nikolićem i Marjanom Nejašmićem Banićem, kao gostujućim glumcima učinio Švedsku šibicu odličnom ansambl predstavom koja će dugo

n a s m i j a v a t i   d u b r o v a č k u   k a z a l i š n u   p u b l i k u .

Mirej Stanić kao Danilka, gluhoonijema djevojčica, svjedokinja svega što se u gradiću događa, pa i navodnog ubojstva, izvrsna je kao promatrač i kometator zbivanja na sceni ali i svojevrsni tumač emocionalnih stanja drugih likova, koja svojim nemuštim krikovima i fantastičnom igrom tijela ocrtava i potcrtava značajno doprinoseći interpretaciji trenutačne atmosfere ili pak snažno navješćujući nova zbivanja. Odličan je bio Boris Matić kao Jevgraf Kuzmič, građanin ograničenog intelekta iz malog grada koji od uživanja u hrani i piću niti ne

razumije da je rogonja. Edi Jercec kao Čubikov Nikolaj Jermolaič, častohlepni inspektor koji istražuje navodno ubojstvo s puno je glumačkog žara i i uvjerljivosti odigrao svoju ulogu. Romano Nikolić, kao mladi inspektor Djukovski, do apsurdna je doveo ambicioznost lika igrajući na rubu groteske što je značajno pridonosilo komičnosti zbivanja na sceni.

Andrea Marić, kao Akuljka, femme fatale, fatalna žena u koju su javno ili tajno zaljubljeni svi muškarci malog gradića, prekrasna je solo pjevačica koja glasom i svirkom zavodi, zarobljava junake, ali i komentira zbivanja na sceni. Doista prekrasan glas i stas Andre Marić koja izvodi glazbu Vadima Kaverina kao i videoprojekcija Mihaila Zaikanova koja oslikava njezino tijelo učinile su prizore u kojima se pojavljuje kazališno začudnima. Zdeslav Čotić, kao Psekov, mještanin koji sudjeluje u razrješavanju ubojstva, pridružio se komičnoj potrazi, jednako kao i žena mu Glaška (Helena Kovačić) interpretacijom donoseći smijeh. Marjan Nejašmić, u dvostrukoj ulozi navodno ubijenoga Marka Ivanoviča i Tutjujeva, na granici karikature pridonoseći komičnosti igre baš kao i Hrvoje Sebastijan u ulozi policajca Arcibaševa-Svistakovskog. Tu su još i sjajni krokiji Glorije Šoletić (preljubnica Olga Petrovna), Izmiro Brautović (Pobožna Marija Ivanovna) i Nikole Sekulo (Nikolaška).

Pridodamo li tomu i odličnu scenografiju Ilije Kutianskog, iz čijih se ormara i iza čijih se vrata otvaraju i zatvaraju pojedini prizori i na kojima se oslikavaju video projekcije poznatih svjetskih zbivanja ali i likovi poznatih istražitelja poput Herculea Poirota, izvrsna glazba Vadima Kaverina i odlični kostimi Vanje Bouden stekli su se da Švedska šibica od male pripovijetke preraste u veliku dubrovačku predstavu koja nasmijava time što ismijava stvarnost.

Ova premijera u suradnji s autorskim timom iz Rusije razvijanje je odnosa koji su počeli prilikom organizacije Dubrovnik Art Foruma i na neki način otvara put za još plodniju buduću suradnju, pogotovo u svjetlu poziva koje smo dobili za gostovati sa Švedskom šibicom na kazališnom festivalu u ruskom Omsku i u Dramskom kazalištu Ivan Radoev u bugarskom Plevenu.

Nakon premijere Švedske šibice pristupilo se probama Držićeva Skupa, čija će se premijera održati 21.1.2017. kao otvaranje godine u kojoj se slavi 450 godina smrti Marina Držića.

S predstavom "Duša od krumpira" imali smo čast gostovati na Festivalu glumca u Županji i Krležinim danima u Osijeku, a s predstavom "Kazin" gostovati na sceni šibenskog kazališta. Od tri dogovorena gostovanja predstave "Bjegunke" zbog više sile ostvarilo se samo jedno,

ono u Splitu, ali uvjereni smo da će do realizacije preostala dva, kao i drugih najavljenih doći već s jeseni 2017.

Prethodnu godinu, a nadamo se i dosta budućih, u Kazalištu Marina Držića obilježilo je događanje pod nazivom **Dubrovnik Art Forum** (DAF). Zamišljen je kao međunarodni tjedan kulture u Dubrovniku s naglaskom na rusku. Iz kontakta s gđom Olgom Nikiforovom, dramaturginjom, voditeljicom kazališnog odjela Moskovske filharmonije i umjetničkom direktoricom kazališnog festivala "Akademija" u Omsku dogovoriti suradnju sa Školom studija MHAT. Značenje te ustanove u povijesti svjetskog kazališta je nemjerljivo. Njen osnivač, K.S. Stanislavski, jedan je od stupova modernog kazališta i utemeljitelj ruske kazališne škole kao takve. Škola studio MHAT pripada samom vrhu svjetske kazališne pedagogije i neopisiva je čast i privilegij biti u mogućnosti ugostiti ustanovu tog ranga. Unutar programa mogli smo vidjeti šest predstava iz njihove produkcije – "Nesuvremeni koncert", "Platonov. Susret prvi", "Faulkner. Tišina" i "Suvremeni koncert" – sve u režiji Viktora Rižakova. Zatim "Ne ostavljajte voljene" autora Aleksandra Volodina u režiji Georgija Surkova, te predstavu koja je završna produkcija iz kolegija scenski pokret. Viktor Rižakov je voditelj klase završne godine Škole studija MHAT, kazališni redatelj i pedagog, umjetnički voditelj Centra Mejerholjd. Završio je studij na Institutu za kazališnu umjetnost B.V. Ščukina, a poslijediplomski studij na Ruskoj akademiji kazališne umjetnosti GITIS. Od 1991. godine radio je Moskovskom kazalištu mladih gledatelja pod rukovodstvom učitelja G.N. Jankovske i K.M. Ginkasa. Od 1995. do 2001. umjetnički je voditelj Kazališta drame i komedije na Kamčatki. Od 2002. godine direktor je Kazališnog festivala A. M. Volodina "Pet večeri" u Sankt Peterburgu. Zajedno sa Ivanom Viripajevim osnovao je pravac "Kislorod" (Kisik). Režirao je mnogobrojne predstave u Rusiji i inozemstvu. Sudionik je i voditelj međunarodnih stvaralačkih laboratorija i radionica (master class). Dobitnik je mnogobrojnih premija i nagrada na kazališnim festivalima: "Zlatna Maska" (Inovacija), "Nova Drama" (Grand prix), "Kontakt" Poljska (Grand prix), "Novi teatar" Poljska (najbolji redatelj), "POST" Mađarska (najbolja predstava i najbolji redatelj), "Tekstura" (najbolja predstava) itd. Dobitnik je nagrade Olega Tabakova i Mihaila Careva. Dobitnik je nagrade Stanislavskog za doprinos kazališnoj pedagogiji. Od 2012. godine umjetnički je voditelj Centra Mejerholjd, gdje je zajedno sa kazališnom kritičarkom Elenom Kovaljskom razvio i implementirao trogodišnji projekt "Škola kazališnog lidera", usmjeren na modernizaciju ruskog kazališta.

Paralelno su se, a na što smo najviše ponosni, održavale majstorske radionice pod vodstvom pedagoga Škole studija MHAT, a na kojima su sudjelovali studenti hrvatskih kazališnih

akademija iz Zagreba, Splita i Osijeka. Pedagozi Škole-studija MHAT priznati su i nagrađivani stručnjaci čije se radionice održavaju na najprestižnijim europskim festivalima. Metoda rada pedagoga Škole-studija MHAT polazi od tradicionalnog sistema Stanislavskog interpretiranog na način da odgovara zahtjevima suvremenog kazališta. Radionice uključuju praktično sudjelovanje polaznika i mogućnost dobivanja kreativnog usmjerenja za samostalan razvoj. Uz upoznavanje metoda koje se prakticiraju na Školi-studiju MHAT, polaznicima su omogućene i individualne konzultacije za vrijeme trajanja radionica, a po završetku istih nastavljaju se konzultacije elektronskim putem. Organizirano je bilo pet radionica tijekom pet dana u suradnji s Umjetničkom školom Luka Sorkočević koja nam je izišla u susret ustupivši prostore besplatno. Ono na što Kazalište Marina Držića može posebno biti ponosno i što je možda najbitnije u cijeloj ovoj priči, je to što smo glumcima našeg teatra, ali prije svega studentima i nastavnicima hrvatskih kazališnih akademija omogućili kako ostvarenje novih kontakata tako i sudjelovanje u kazališnoj majstorskoj radionici Viktora Rižakova i pedagoga Škole-studija MHAT i time nepobitno obogatili dubrovačku i hrvatsku kazališnu scenu u vremenu koji dolazi.

U okviru zasad još uvijek skromnih mogućnosti Dubrovnik Art Foruma, nastojali smo ne zadržati se samo na kazalištu. Imali smo priliku svjedočiti izložbi „SKA3KI/BAJKE“, projektom istraživanja Rusije kroz prizmu tradicionalne arhetipske forme „bajke“. Služeći se tradicionalnim ruskim znakovima, trendovima i meta-sižeima hrvatskom se gledatelju predstavlja petero umjetnika u dvadesetim i tridesetim godinama koji djeluju na dodirnom području kazališta i suvremene likovne umjetnosti. Interpretirajući i integrirajući, približavajući se i udaljavajući se, umjetnici stvaraju vlastite „objekte bajke o Rusiji“.

Jednako tako dvoje mlađih, ali na opernim scenama, ne samo Rusije, već iznimno afirmiranih pjevača, Anastazija Beluova i Aleksej Nekljudov uz klavirsku će pratnju Alberta Frke i Helene Tomašković u koncertnoj dvorani Umjetničke škole Luka Sorkočević izveli su nam repertoar probranih arija i dueta iz najomiljenijih svjetskih opera.

Ono što držimo najbitnijim i najvrijednijim prije svega je ostvarenje novih kontakata i iskreno se nadamo da će to rezultirati jednim plodonosnim projektom oko kojega će se u budućnosti na redovnoj osnovi nastaviti razvijati daljnja kuturna suradnja ustanova, udruga i pojedinaca dviju sredina koje po mom dubokom uvjerenju imaju što jedna drugoj ponuditi i, dapače, donijeti neke nove vrijednosti.

Ovo je prvo izdanje Dubrovnik Art Foruma i, iskreno, za Kazalište Marina Držića jako veliki organizacijski poduhvat koji izlazi iz okvira svega onog što je KMD do sada radilo. Svaki početak je težak, ali uvjereni smo da će rezultati učiniti da se zanemari i ubrzo zaboravi sve ono što prati prve početničke korake.

Dalje u programskom smislu, kao i svake godine, naravno, organizirali smo i cijeli **niz gostujućih predstava** raznih hrvatskih kazališta, kao što su legendarni "Kauboji" i "Shakespeare na Exit" Teatra Exit, monodrame "Na rubu pameti" Miroslava Krležu u izvedbi Dragana Despota, "Ravnatelj teatra", komične opere W.A.Mozarta u produkciji Aplauz Teatra, "George Kaplan" PlayDrama teatra iz Splita, "Priče iz Vukovara" po dnevničkim motivima Siniše Glavaševića, "Ja, tata" dugogodišnju hit predstavu kazališne grupe Teatroman u izvedbi Rakana Rushaidata, "Brat magarac" autora Renea Medvešeka u produkciji HNK Mostar, "Život za život" mjuzikl u produkciji HKD Napredak, "Priča o Edith Piaf" Ksenije Prohaske, diplomsku produkciju mladog dubrovačkog glumca Nikole Sekula "Misao", autora Leonida Andrejeva. Uz to bilo nam je zadovoljstvo potpomoći produkciju i organizirati premijeru i izvedbe dvije amaterske dubrovačke družine – **Kolarin** i **Aster** u projektima "Vjera iznenada", "Čarobni grah" i "Skup", a jednako tako bili smo, kao i uvijek **na usluzi** mnogim dubrovačkim **udrugama, ustanovama, organizacijama i događanjima** kao što su Festa od klapa, gradski i županijski Lidrano, Alliance Francaise, Matici Hrvatskoj, Forumu mladih, potpomogli smo završno Državno natjecanje učenika i studenata glazbe i plesa, akciji "Vodotoranj Vukovar", Klasičnoj gimnaziji "Ruđer Bošković", Umjetničkoj školi "Luka Sorkočević", kongresu "Najbolji u baštini", Ekonomskoj školi, Folklornom ansamblu Lindo, TEDx konferenciji, dramskom studiju Udruge Porporela, Danu dubrovačkih branitelja, vrtiću Pile, naravno Gradu Dubrovniku i Županiji...

Uz to i dalje pokušavamo organizirati i druga **različita scenska događanja**, a ne samo kazališne predstave – uz gore spomenuti mjuzikl i dvije izvedbe komične opere, otvorili smo vrata suvremenom plesu i pokretu – gostovao je Zagrebački plesni studio s dvije predstave - "Monoliti Op. 2" i "Sola", a posebno bismo izdvojili **koncertni program**, prije svega suvremene nezavisne autorske hrvatske i ne samo hrvatske scene, unutar kojeg su nastupili izvođači koji su relevantni i na međunarodnim top ljestvicama nezavisne scene, kao što su The Marshmallow Notebooks, Sleepyheads, StrayDogg (Srbija), Jester's Play (BiH), Mixed Up Mary, Marion Sila (Francuska), D.A.V. Project (Armenija), zatim koncerti naših dubrovačkih muzičara kao što su Teo Martinović, Mihaela Čuljak i Andrea Marić, te "Ivan

Bonačić Group" s jazz koncertom u suradnji s Udrugom mladih Orlando, a imali smo čast ugostiti i simfonijski orkestar Thomas University iz Minnesote (SAD).

Organizirala su se i **predstavljanja knjiga, filozofska tribina, projekcije filmova**, a pojačan je i **izložbeni program**.

U pogledu **održavanja zgrade i tehnike** kazališta osuvremenili smo ponajviše energetske sustav i sustav rasvjete, a jednako tako i obogatili opremu razglasa i video sustav. Pristupili smo i pripremnim radnjama za servis dugo godina u neupotrebljivom stanju hidrauličnog sustava pozornice, te za uređenje foyera, osvježenje poda velike i male scene, što, uz nadamo se i definitivno rješenje dugogodišnjeg nedostatka adekvatnog skladišnog prostora, mislimo realizirati u 2017. godini.

Tijekom 2016. godine održalo se **111 događanja** na kojima se evidentirao ulaz, a navedenim događanjima nazočilo je **11.948 posjetitelja**. Tome svakako treba dodati i 16 događanja koja su organizirana na način da se ulaznice nisu izdavale, pa je potpuni uvid u točan broj posjetitelja nemoguće utvrditi. Evidentirani broj posjetitelja nešto je veći u odnosu na prethodnu godinu (11.161), a zabilježen je popriličan skok u sveukupnom broju organiziranih događanja (74 u prethodnoj sezoni). Posljedica je to intenziviranja organiziranja događanja raznovrsnijeg karaktera na čemu ćemo svakako nastojati poraditi i u budućnosti i učiniti KMD kućom u kojoj će svaki tjedan našim sugrađanima i gostima biti ponuđeno u prosjeku četiri raznovrsna programa.